

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 4.

duben 2025

Obsah: K.Křepelka Duben Mystika mládí, TB, Oceány vydechují kyslík, K.Křepelka, Sonet, Supertajná informace pro každého, Kdo chce potěšit Ježíše, K.Křepelka Neděle smrtelná, Mystika stáří, Když se ruka k ruce vine, Apokalypsa plná naděje a radosti, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP mučedníka Osvětim.

DUBEN

básníku Ivanu Divišovi

DOVĚTRNÝ VÍTR

ŽÁDNÉ MAZLENÍ

S ANDĚLEM SKONCOVALI

A KŘÍDLUJÍ HUSY

SLZA VODOU LOMČUJE

JEN LOMIKÁMEN

PRO SRDCE KAMENNÉ

TEPRVE SRDCEM JE

CHVÍLE VE CHVÍLI

DOKVÍLÍ: A ZBAV NÁS ZLÉHO

I OD ZLÉHO

MÁ KRUTÁ NĚHO

NELASKAVÁ

PRO TĚLO TĚLA MÉHO

TO JEN LÁSKA

DOŽÁDUJE SE TICHÁ ZAPŮJČENÉHO BÁSNÍ

KAREL KŘEPELKA

+++

OCEÁNY VYDECHUJÍ KYSLÍK

Podle převládajících soudobých názorů závisí lidstvo a celá živá příroda v záležitosti kyslíku především na obrovských plochách zelených porostů Amazonie a jiných oblastí. Vědci však učinili objev, že nesmírným zdrojem kyslíku není jen fotosyntéza rostlin, nýbrž samotné oceány.

Překvapivý objev spojil kovové bloky, které se v ohromných počtech nacházejí na mořském dně, s produkcí kyslíku na mořském dně. Ukazuje se, že v naprosté tmě mořských hlubin, kam nepronikne ani paprsek světla, tyto bloky působí pod obrovským tlakem jako „geobaterie.“ Vytvářejí elektrické napětí a zcela bez fotosyntézy rozkládají pod velkým tlakem elektrolyzou mořskou vodu.

Je to bez příkras překvapivý objev, který boří zásadní předpoklad o kyslíku a Zemi. Nebo spíš předsudek, jak to teď vypadá. Až doposud jsme si mysleli, že na Zemi mohou vyrábět kyslík pouze fotosyntetické organismy. Takový předpoklad či předsudek přitom má rozsáhlé důsledky. Například máme sklon hledat planety s kyslíkem a počítáme s tím, že je to stopa přítomnosti života.

Nyní tenhle předsudek padá. Ukazuje se, že existuje další cesta, na rozdíl od fotosyntézy úplně temná. Andrew Sweetman z britské asociace Scottish Association for Marine Science, (SAMS) a jeho spolupracovníci zjistili, že kyslík vzniká i bez fotosyntézy v naprosté temnotě na mořském dně. Takovému kyslíku říkají temný kyslík..

Jak je to možné? Podle elektrochemických experimentů, které vedl člen týmu Franz Geiger z Northwestern University, jsou klíčem k řešení zcela přírodní podmořské „geobaterie,“ které vytvářejí manganové minerální celky, které vypadají jako vejce mořských monster. Hlubokomořské dno jich je plné. Na některých místech pokrývají až 70 procent povrchu dna. Geolog Alan Archer v roce 1981 odhadl, že manganových bloků je na planetě asi 500 miliard tun.

Jak uvádí Geiger, tyhle bloky, nejčastěji velikosti slepičích vajec či brambor, tvoří směs kovů. Nachází se v nich především kobalt, nikl, měď, lithium a mangan, společně s řadou dalších prvků. Podle vědců není náhodou, že se takové prvky často vyskytují v bateriích.

Badatelé vylovili pár bloků a uspořádali s nimi pokusy. Na povrchu jednotlivých konkréci naměřili napětí až 0,95 V. Když vznikne shluk více bloků, výsledné napětí snadno přesáhne 1,5 V, což je hodnota potřebná k elektrolyze mořské vody. Sweetman, Geiger a spol. objevili přírodní geobaterie, které se pod velkým tlakem nabízejí jako vysvětlení pro temný kyslík.

Manganové bloky vnímáme jako slibný zdroj cenných prvků (nejen) pro „zelené“ technologie. Když ale v letech 2016 a 2017 navštívili místa na mořském dně, kde byly bloky vytěženy v osmdesátých letech, oproti očekávání se tam podmořské ekosystémy, které bývaly velice bohaté, nevzpamatovaly. Ani pokud jde o bakterie. Neení vyloučeno, že bez geobaterií z manganových bloků tyto ekosystémy upadají nebo docela zanikají. TB

+++

NEDELE SMRTELNÁ

PŘEDJARÍ

PŘEDČASNÉ

A ŠPATNĚ SKRÝVANÉ

NEŘESTI PODZIMU

VŠECHNA ODLOUČENOST OBZORU

JE SOTVA SAMOTOU ZEMĚ

ZALYKAJÍCÍ SE

VEZDEJŠÍ ODLEHLOSTÍ

SLUNCE NETEČNĚ

Z LŮNA VLHKOSTI

VYHÁNÍ PLOD ZIMY

PRACH BLÁTEM

LNE K ZEMI

DĚŠŤ SOBĚ UČINIL

OBRAZU VODY

KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Jaký svět nemáme milovat? „Svět, který nemáme milovat a jemuž se nemáme přizpůsobovat, není, jak víme, svět Bohem stvořený a milovaný, nejsou to lidé ve světě, kterým naopak máme vždy vycházet vstříc, zejména těm chudým a posledním, milovat je a pokorně jim sloužit... Nikoli! Svět, který nemáme milovat, je jiný, totiž takový, jakým se stal pod nadvládou satana a hříchu. Je to svět ideologií, které popírají lidskou přirozenost a ničí rodinu. V mnoha západních zemích je dnes zločinem odmítnout se podřídit těmto strašlivým ideologiím. Právě tomu říkáme přizpůsobení falešnému duchu doby, přehnaná smířlivost. Velký věřící básník Thomas Eliot, napsal tři verše, které vypovídají více než celé knihy:

„Ve světě prchajících

člověk mířící opačným směrem

bude vypadat jako dezertér.“

Milí mladí křesťané, smí-li se stařec, jako byl svatý Jan, obrátit přímo na vás, chci vás i já povzbudit: přemohli jste zlého ducha! Bojujte proti každému zákonu, který odporuje přirozenosti a který se nám chce vnutit, postavte se proti každému zákonu, který je proti životu, proti rodině. Buďte těmi, kdo se vydávají opačným směrem! Mějte odvahu plout proti proudu! Opačný směr pro nás křesťany není místem, nýbrž osobou: je to Ježíš, náš přítel a vykupitel. Obzvláště jeden úkol je svěřen především vám zachránit lidskou lásku z tragické situace, v níž se ocitla: stala se láskou, která už není darováním sebe, nýbrž pouhým často násilným a tyranským -vlastněním druhého člověka. Na kříži se Bůh zjevil jako agapé, láska, která se dává až k smrti.

Obrátit se je naléhavá nutnost. Je naléhavě nezbytné změnit směr.

Obrácení je osobní závazek, nelze ho však uskutečnit bez Boží pomoci a milosti. Z hlediska slovního původu „obrátit se“ znamená otočit se a vydat se novým směrem.

Cesta, k níž se napříště zavazujeme, není místo. Je to osoba, Ježíš Kristus, náš spasitel a Bůh. Opouštíme špatnou cestu, cestu omylu, abychom našli lásku. Obrácení svatého Pavla na cestě do Damašku dokonale objasňuje smysl rozchodu se světem skutečně zakořeněného v Kristu.

Obrácení je rozchod s minulostí. Vydáváme se směrem Kristovým.

Jistě, krize víry je vepsána do zesvětštělé společnosti, oddělené od Boha a od nadpřirozených skutečností. Jan Pavel II. opakovaně kritizoval odpadnutí západního světa a obrovské riziko, že Západ mocí sdělovacích prostředků a schopností hospodářské úplatnosti zpohanští všechny ostatní národy a kultury.

Krize víry je hluboká, vážná a dlouhodobá...

Často na nás číhá sklíčenost. Modlitba vyžaduje úsilí a se světem. Občas máme znepokojující dojem, že Pán Ježíš mlčí. Avšak i když mlčí, jedná. On sám se často uchýlil do samoty na poušti. Považoval za nezbytné odejít ze světa lidí a být sám s Otcem. Přišel den, kdy byla tato chvíle tiché modlitby těžká a bolestná. Co udělal? „Modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve“ (Lk 22,44).

Modlitba může být obtížná a zdánlivě neplodná. Ve světě plném hluku, poblouznění a rozruchu, světě, který dychtí stále víc produkovat, si kněží musejí najít čas na to, aby se skryli v tiché adoraci. Tam se uskutečňuje jejich křesťanská identita. křesťanskou duši mají jen ti, jimž záleží na tom, aby se ustavičně modlili a učili také své okolí se v tichu a v adoraci setkávat s Pánem Ježíšem přítomným v Eucharistii...

Bez modlitby se křesťan vyčerpá, vyprázdní a rychle se změní ve stroj, který udělá jen spoustu neužitečného hluku...

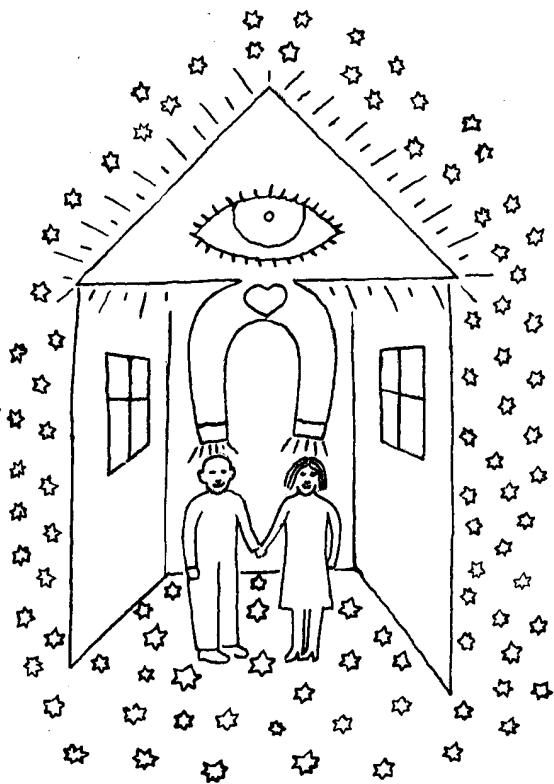
Dnes se naléhavě musíme vrátit ke kořenům svého křesťanství. Jak víme, je tento kořen jediný: Ježíš Kristus.

To jeho poslal Otec, on je kamenem úhelným. V něm, v tajemství jeho smrti a zmrtvýchvstání přišlo Boží království a uskutečnila se spása lidského pokolení. Neměl nic, co by patřilo jemu osobně; všechno bylo zcela Otcovo a pro Otce. Židé se divili rozsahu Ježíšových znalostí: „Jak to, že se vyzná v Písmu, když se tomu neučil?“ (Jan 7,15). Ježíš jim na to řekl: „Moje učení není moje, ale toho, který mě poslal. Kdo je ochoten plnit jeho vůli, pozná, zdali to učení pochází od Boha, nebo zdali já mluvím sám ze sebe“ (Jan 7,15-17).

Sám Syn nemůže nic. Ježíš to říká těmito slovy: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn“ (Jan 5,19). A dodává: „Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal“ (Jan 5,30).

To je skutečná podstata křesťanství. To všechno, co tvoří podstatu naší služby, nemůže být produktem našich osobních schopností.

Křesťanským posláním je nést Kristův kříž uprostřed světa. Středem vašeho života je každodenní slavení mešní oběti, která zpřítomňuje oběť Kristovu. Váš každodenní život je prodloužením kříže. Jste nositeli kříže! Nebojte se! Nenechte se znepokojovat hlukem světa. Vládce světa se vám vysmívá, jako byste byli ptáci s nalomeným křídlem, ale má z vás strach. Neopouštějte kříž. On je zdrojem veškerého života a každé opravdové lásky. Když upíráte pohled na kříž, držíte se zdroje všeho dobra: „Právě to slavíme, když vzdáváme slávu kříži Vykupitele. Když hlásáme ukřižovaného Krista, nehlásáme sebe, ale Jeho. Nenabízíme světu svou moudrost, nemluvíme o svých zásluhách, ale zprostředkováváme Jeho moudrost, Jeho lásku, Jeho spásonosné zásluhy.

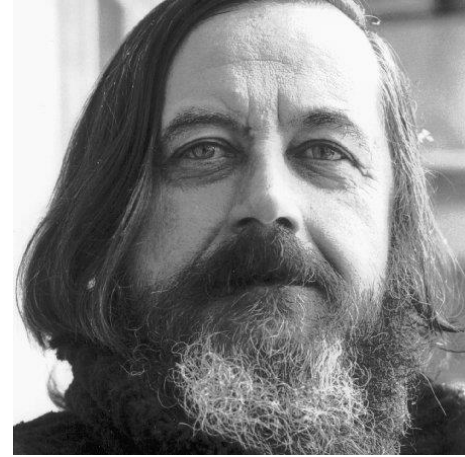
Víme, že jsme pouhými hliněnými nádobami. Přesto jsme byli nečekaně vybráni, abychom hlásali spásonosnou pravdu, kterou svět potřebuje slyšet. Nevycházejme nikdy z úžasu nad mimořádnou milostí, kterou jsme dostali. Robert kard. Sarah, Svět se již nachýlil

+++

SONET

O KRÁSE BOŽÍ DOVOLÁN BYL JSEM ZPÍVAT.
CHTĚL JSEM SE JEN DÍVAT, DÍVAT.
SVĚT MI DAL PROUTEK HLOŽÍ.
SNAD I ON BYL STVOŘEN KE CHVÁLE BOŽÍ.
ČAS OD ČASU TÁPAVĚ SAHÁM NA KRÁSU.
NĚMÝ JSEM A TRVÁM V ÚŽASU.
VZDALUJE SE NÁM DO DIVÝCH TEMNOT.
ČADIVÉ SVÍCE OHOŘELÝ KNOT.
NECHĚ SE MÁ STÁTI, AŽ SE STANE.
TY DAK NAD NÁMI SMILUJ SE, PANE!

Karel Křepelka

+++

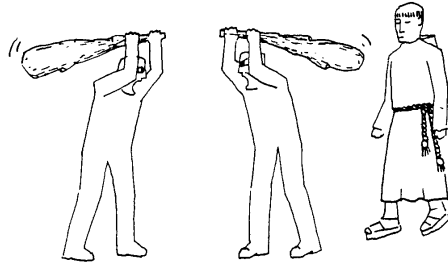
SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO

Jo otázka, jak vyplývá pojem Boží milosti z účelu a z účinků, které Bůh způsobuje v duši, po vyléčení zranění daného lidskou pýchou, aby ji mohl povznést, zdokonalit, zušlechtit a posvětit? Vztah lidské vůle k Bohu je podivuhodný a úchvatný. Třebaže člověk svým svobodným pádem do hříchu ztratil Boží obraz v sobě, neztratil své zaměření k Boží podobě, protože byl stvořen k Boží podobě. Ani ten nejhorší člověk dosud nedokázal v sobě přetrhnout podivuhodné pouto, jímž je vázána jeho vůle. Člověk nutně touží po dobru. Předmětem lidského snažení je dobro. A neuspokojí ho žádné částečné dobro. Touží po tom nejlepší, svrchovaném Dobru, po nekonečném Dobru, aby vyplnilo bezednou propast vůle. Propast volá k propasti. Nesmrtelnou lidskou duši neuspokojí nic pomíjivého, ale pouze svrchované Dobro. Nepokojné je lidské srdce, dokud nespočine v Bohu, který je svou podstatou samo Dobro.

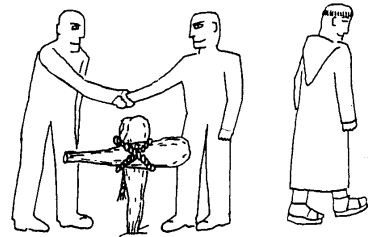
Posledním cílem člověka je Bůh, svrchované nejlepší Dobro. Když člověk zaměří své snažení k Bohu, tak jeho vůle nabývá pevnosti a účinnosti v použití všech prostředků, která k Bohu vedou. Bůh stvořil člověka rozhodně napřímeného k Bohu jako pravému lidskému cíli. Původně bylo lidské poznání tak jasné, prosté jakékoli temnoty a nejasnosti, takže rozumný tvor sebezpoznaním jako tvora ihned poznával svou závislost na Stvořiteli. Stejným směrem se zaměřovala také jeho vůle a veškerá lidská činnost směřovala k Bohu. Všechno pokoj a rovnováha původního stavu byl dán dobrovolnou a svobodnou poddaností celé lidské bytosti Bohu Stvořiteli.

Hříchem se člověk odvrátil od slunce věčné pravdy, která ho ovládala, takže žil pravdivě, ale nyní pozbyl pravdivosti svého života. Ztratil i pevnost a rozhodnost v jednání. Tato pevnost a rozhodnost vycházela z neochvějnému přilnutí k poslednímu cíli. Nyní však ztratil rovnováhu ve volbě prostředků, které ho měly přivést k Bohu. Vůle ochabuje a uchyluje se od pravého Dobra ke zdánlivému dobru. Vůli totiž chybí neochvějná pevnost. Stává se stéblem ve víru nevázaně se rozbíhajících vášní, který se rozpoutal spolu s protržením všech hrází a stavidel rozumu. 1)

Především je nutno objasnit rozsah a hloubku zranění postihující lidskou přirozenost. Teprve pak možno jednat o jejím uzdravení Boží milostí, kterou se tvor znovu napřimuje ve své cestě k Bohu. Milostí se člověk vrací do správného vztahu k Bohu, nabývá jisté pevnosti a pohotovosti ve svém úsilí o dosažení cíle, tj. blaženosti. Milostí se člověku dostává zvláštního zušlechtnění. Do jeho přirozené skladby se milostí vtiskuje nový tvar. Tento nový tvar uzpůsobuje každého z nás k snadnému, pohotovému a pevnému jednání, odpovídajícímu danému cíli. Jako na vodní hladině, v níž se po bouři zrcadlí

jasné nebe, tak omilostněná duše znenáhla dospívá hlubiny opravdového setkání s Bohem. Plností Boží Lásky, Dobrotы, Krásy a Pravdy se pak omilostněná duše lehce a radostně přenáší přes všechna smyslová potěšení a světské rozkoše.

Rozdíl mezi začátečníkem v duchovním životě a postupem pokročilým spočívá v tom, zda se duše zdráhá naplno otevřít a docela se dát uchvátit plností Boží Lásky, takže i nabídky světa se zdají být těžko odmítnutelné, a vystupují jako obtížné bariéry dalšího růstu, anebo se ochotně a radostně otevírá naplno otevírá a dává strhnout plností Boží Lásky, takže se světské věci a služby snadno dají odmítnout jako něco, co je málo vábné zboží, i když by se nám nabízelo z hlediska světských měřítek zcela zadarmo. Význačným rysem duchovní zaostalosti či zvrácenosti je SMUTEK. RYSEM pokročilého duchovního stu je pokoj a radost, který je v omilostněné duši, ale nezůstává tam: vtiskuje se víc a více také do příslušného těla, aby se ponaáhlu měnilo v oslavené tělo, ale také do okolního prostředí, aby se Boží království šířilo už dnes kolem nás. Kdo se kvůli svému duchovnímu životu tak přemáhá, že je stále zasmušilejší, smutnější, nevrlejší k okolí, měl by takového života rychle zanechat. I když přitom svými koleny vyleští dlaždice mnohého kostela a spotřebuje několik klekátek, takový smutný život se Bohu nelíbí. A Bůh nepřijme jeho oběť a nebude mu žehnat,

protože Bůh nestojí o naše oběti, které mu dáváme neradi a s těžkým srdcem. Takového svatouška předejde do Božího království ten, kdo si plnými doušky radostně dopřával hříšného potěšení ve světě, ale sotva ho oslovila Boží milost šel do sebe a s pravou lítostí se svátostně smířil s Bohem.

Boží láska je motorem účinně pohánějícím raketoplán našeho omilostněného života. Jedině Boží láska může uvést do pohybu celé ústrojí jednotlivých ctností.

Jedině láska může uvést do pohybu samotnou víru, která by bez úkonů lásky byla mrtvá. Celý postup se ovšem děje ponenáhlu a vyžaduje zapojení všech životních oblastí, aby duše dosáhla pokojného vrcholu lásky, kde nežije VE STYLU mít něco pro sebe a být něčím pro sebe, nýbrž VE STYLU mít všechno v Ježíši Kristu a být vším v Ježíši Kristu.

Vůle potřebuje nebeského pohonu milosti, aby překonala pozemskou tíži, která je dána nejen pozemskou gravitací, ale i sklonem vztahovat všechno k sobě. Na místo svého "já" je třeba všude ochotně pozvat, a radostně a naplno přijmout vyšší osobní "Já", které nezávisí na nás: JSEM, KTERÝ JSEM. Potom začne vůle oplývat plností nekonečné Boží

Lásky.

Rozum potřebuje osvětlení svých temnot, aby vykročil z nejistého tápání a mohl vůli představit pravé dobro. Důkazem zatemnělého přístupu k pravdě je dlouhodobé tápání jedinců a celých národů v bludech. Jen málokomu se podařilo dospět k nějaké pravdě o Bohu jako lidskému cíli, když se spoléhal výhradně na přirozený rozum. Moderní a po-moderní člověk se svými schopnostmi se ocitl ve slepé uličce. Po odmítnutí nadpřirozeného Zjevení a spolehnutí se na přirozený rozum mu při výkladu tolika podivných věcí na naší planetě a mimo ni zůstává rozum stát. Buď uzná, že za vším podivným stojí mimozemští tvorové, a tím se trpně vydává napospas mimozemskému odpůrci a odvěkému lháři, nebo přijme Krista. Kristus přichází se svou milostí, aby vydal svědectví pravdě. Poručil větru a moři, aby se utišilo, a nastalo pokojné bezvětří.

Svou radostnou zvěstí roznítil jiskry dusící se pod popelem, jiskry přirozeného

světla rozumu a udělit mu účast na věčném světě. Ukázal cestu, pravdu a život. Tím znovu povznesl marnotratného vyna nejen mezi nádeníky, ale vrátil mu důstojnost Božího dítěte. Zve ho k vlastnímu stolu, aby zde rostl z nebeského pokrmu a dospěl k Božímu přátelství a stal se nejbližším důvěrníkem samotného Boha. Tomáš Bahounek OP

+++

KDO CHCE POTĚŠIT ZRAZENÉHO A OPUŠTĚNÉHO JEŽÍŠE Podivná pozvánka, ale má ještě podivnější další výzvu.

Pán Ježíš neustává k tobě volat: Pomoz mi a pomoz sobě! Vezmi na sebe Můj kříž! Zapři se! Nemůže být učedník nad mistra, ani snoubenka bez snoubence. Proto odkazují Mé utrpení právě tobě, mé nejmilejší dušičce, která mě chce potěšit.

Jako jsem přijal tvoje tělo od naší panenské Matky za své, tak očekávám od tebe, že přijmeš na sebe Můj úděl, Můj kříž. Potěšíš mě a dosáhneš dokonalosti. Apoštol Pavel se chlubí tím, že nezná nic jiného, než Mne ukřižovaného, a že Můj kříž a utrpení je jeho chloubou. Kdo neobnaží a nenastaví celý svůj život mému navštívení, Mému životnímu kříži, ten mě nepotěší. Nemůže být Mým pokračovatelem.

Odstraň všechno porušené v sobě i kolem sebe. Všechno pouze přirozené nabídní k překonání a zušlechtění. Chápu, že ti to ztěžuje svět i tvoje porušená lidská přirozenost. Svět se bouří a připravuje kříž tobě, kdo Mě chceš potěšit tím, že vyznáváš a nový život, objevený Mým křížem. Tvoje přirozenost se vzpírá a považuje za škodlivé všechno, co ji přesahuje, a Můj kříž je bezesporu tím, se vymyká tvé přirozenosti.

Samozřejmě, že očekávám od každého, že potěší Mne zrazeného a opuštěného. Proto každé zvu: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode Mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.“, nicméně tato výzva se často bere jenom obecně.

V Pavlově upřesnění se pak výzva k nesení Mého kříže ukazuje být výzvou k nesení břemen bližních, a dokonce i Mých a tvých nepřátel.. U Posledního soudu to potvrzují slovy: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto Mých nejmenších, Mně jste učinili.“

Nic než to, co hlásám na Hoře blahoslavenství. To je Moje potěšení - následování v nesení kříže. Pro změkčilé, přecitlivělé, zlenivělé pokolení požívačnicků je to vyloženě odporné, třebaže také oni by ochotně sáhli po něčem, co je přesahuje.

Blahoslavenství nechápej samo o by sobě. To nejsou žádné nadoblačné ideály. To jsou skutečnosti neoddělitelné od kříže na Kalvárii. To, co zde

hlásám, je ukřižován vlastního sobectví. Zamiluj si ty, kdo tě nenávidí. Měj ochotu raději si vyloupnout oko a utnout ruku, než se Mi vzdálit a přestat těšit Mne opuštěného ve svatostánku. Zachovej si čisté srdce, když vášně křičí po ukojení. Odpouštěj těm, kdo žádají tvou smrt. Přemáhej zlo dobrem. Vyprošuj všechno nejlepší, a tedy hlavně Mne, těm, kdo tě proklínají, a snaž se na vlastní kůži jim dopřát Mou eucharistickou maličkost. Neříkej nic o své svobodě a sklapni o svých lidských právech, dokud nenesesh ve svém srdci Mou objevnou Pravdu, Mou tebou nově oslavenou čistou Krásu a Lásku ke Mně jako předpoklady jakékoli tvé svobody. Neschovávej se stranou, ale probíjej se kalem a špínou světa, a přesto si uchovej duši bez poskvrny světa. Zřekni se i některých dovolených radostí a potěšení, ať více a více ukřižuješ vlastní sobectví a chamtivost, a tím způsobem v sobě odsoudíš a potrestáš starého člověka. Všechny ty, kdo naslouchají mému kázání o blahoslavenstvích, zvu, aby se vystavili kříži. Zvu je, aby zemřeli v nižším řádu a našli tak štěstí na vyšší úrovni. Zvu je, aby pohrdali tím, co svět pokládá za skvělé a senzační, a aby uznali jako dokonalé to, co svět pokládá za klam. Blaženost je trvalé štěstí, jaké pomíjivý svět nemůže poskytnout. Nemůžeš prožívat dvojí trvalé štěstí - jedno náhradní v tomto světě pomíjivosti a jiné pravé, nadpozemské - jedno z obou těch štěstí pomine. Proto ihned za blahoslavenstvími vyslovuji třikrát „běda“:

Běda vám, bohatí, už máte své potěšení!

Běda vám, kteří jste nyní sytí: budete hladovět!

Běda vám, kteří se nyní smějete, budete truchlit a naříkat!

Běda vám, když vám všichni lidé lichotí, tak to dělali vaši otcové falešným prorokům!

Kříž nemůže být příliš daleko, když vyslovuji hrozbu bohatým, sytým, vysmátým a vychytralým falešníkům. Pravda není jen v tom, co pronáším na Hoře blahoslavenství. Pravda je také ve Mně, který to blahoslavenství prožívám od Golgoty až do vykrvácení na kříži. Opakované bědování by zůstalo smutnou lamentací, kdybych za blahoslavenství nepoložil život - - za chudé, za hladové, za truchlící, za ponížené, ale i za ty, kdo Mě bičují, křižují a probodávají Mé Srdce. Na Hoře blahoslavenství vyzývám právě tebe uprostřed ostatních, aby Mě nenechávali ukřižovaného samotného, ale potěšili Mne přibitím se na kříž sebezáporu. Na Olivové hoře neutíkám před stráží, ale pokorně přijímám Můj úděl. Na hoře Kalvárii sám objímám tento kříž. Na Golgotě se nechávám přibít na kříž.

Před křížem neunikneš. Můžeš nést kříž nesmyslně a strašně, totiž beze Mne, takže Mne nepotěšíš, anebo smysluplně a spolu se mnou, tvým spásonosným Bratrem, čímž Mne vrcholně potěšíš.. Když tě otcovsky vybavuji podle Mé podoby rozumem a svobodnou vůlí, tak se i v této záležitosti smíš rozhodnout. Buď budeš uhýbat před křížem a prchat před ním, ale pak ti bude kříž vnucen proti tvé vůli jako Šimonovi, a pokud se s ním dodatečně neztotožníš, povlečeš

ho zoufale a smutně, anebo mne může vyhlížet cestou na Golgotu, abys Mi ochotně přispěl na pomoc, a pak tě můj kříž ponese. Ach, jak Mne potěšíš!

Jsou tedy tři stupně nesení kříže – okolnostmi vnučené nesení kříže, svobodně vyhledávání a ujímání se kříže, a konečně svobodné přibití se k nalezenému kříži.

Když jde o první stupeň, sleduj příklad Šimona.

Utrpení Mých posledních hodin, zatčení, dlouhé výslechy a bičování Mne vysílily do té míry, že se jeden setník musel polekat, zda vůbec splní rozkaz. Vojáci tedy přinutili jednoho muže, který právě přicházel z pole k zástupu, aby mi nesl kříž. Marek ti udává jeho osobní údaje: „*Přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova*“.

Takový je běžný kříž člověka ve světě, prostě kříž vynucený. Tato nižší úroveň přístupu k Mému kříži představuje přijímání kříže pod tlakem okolností, zkrátka přijímání všech potíží a problémů a těžkostí tak, jak na tebe doléhají. Tak byl Šimon, který byl při konání běžných životních povinností, totiž při návratu z práce na poli, zastaven Římany a vyzván, aby vzal na sebe kříž, pod kterým jsem padal, takže se Římanům zdálo, že si ho snad nedonesu na popraviště sám. Teprve takto, pod tíhou okolností vzal Šimon na sebe Můj kříž a nese jej spolu se Mnou. Mnohé Moje děti se spokojují s touto nižší úrovní přístupu ke kříži, ale ti Mne moc nepotěší.

Může být mnoho druhů pokání. To nejběžnější je řádný obyčejný život – když děláš opravdu to, co máš dělat. Poctivě, s tou námahou, která je v obvyklých neradostných činnostech a těžkostech. U těchto činností a trampot můžeš být mrzutý. Ale tyto činnosti mohou být jako pokání – když je vykonáš nebo sneseš z lásky ke mně, tvému spasitelnému bratru.

Je to však ten nejméně zapojený, neochotný způsob nesení kříže, totiž ten, který na tebe doléhá samovolně jako tíha okolností a ty to nakonec přece jen kvůli mně a pro Mne přijmeš. Tak třeba hlad nebo nemoc, opuštěnost nebo chudoba ti může pomoci, abys byl do Mého kříže spíše vtažen než dobrovolně zapojen. Ani taková účast v mém osamocení Mně příliš netěší.

Sleduj běžný případ chudoby. Chudý, prostý lid se tlačí na Hoře blahoslavenství kolem Mne. Tak bezstarostně přijímají slova z Mých úst, třebaže dobře vidím, jak je tento zástup chudých a prostých oveček nemilosrdně obkloповán smečkou hladových vlků, kteří stále přemýšlejí, jak vykořistit ten chudý lid, jak se obohatit. K Mým uším doléhají všechny kletby chudáků, vykořisťovaných sobeckými bohatci či chamtivci, usilujícími jen o vlastní zisk, Vidím zatnuté pěsti ožebračovaných proletářů. Slyším vzdechy vdov a pláč sirotků bezbranných, okrádaných o poslední sousto chleba a poslední kapku vody. Slyším všechno umlouvání mocných, jak by zdrtili chudé. Slyším stížnosti dělníků všech staletí, kteří nechali v práci své zdraví, jen aby uhájili bídný život končící bídnou smrtí, aby z nich zbohatli nadutí bohatci, za něž kapitál a cizí pot a krev samy pracují. Mimo jiné také kvůli nim pozvedám hlas,

když slavnostně a vážně volám: Blahoslavení chudí duchem. A proti tomu na druhou stranu nelítostných, krutých, bezohledných boháčů pronáším: Běda vám, boháči...! Spíše projde velbloud uchem jehly, než boháč do nebe.

Nedostatek, hlad či bolestné rány plní v tvém životě přesahné poslání. Prožitek hladu či bolestných ran znamená, že se v tobě ohlašuje oblast přesahující tvou omezenost. Tato oblast tě vybízí, aby ses na tomto okolním dění, do něhož jsi skutečně vtažen, také sám zapojil a podílel.

Jako rozumový a volní zážitek plní bolest posléze úlohu podnětu, který ti dává příležitost rozvinout tvé hrdinské ctnosti. Duchovně tak ruší bolestivost utrpení vědomím hodnoty, jež svým příznivým podnětným účinkem mírní utrpení a někdy je dokonce úplně zbavuje palčivosti. Zapojení hrdinské ctnosti se tak rodí ve sporu s tvými základními sebezáchovnými sklony živého tvora. Tvoje bolest a utrpení má lidský smysl a zároveň nadpřirozený. Utrpení je hluboce lidské, protože v něm nacházíš sám sebe, své lidství, svou důstojnost a poslání. Teprve bolest tě tvoří člověkem. Tak má bolest a utrpení v sobě hluboký lidský či polidšťující smysl. Co by byli básníci, umělci, kdyby bolest nezdrtila jejich nitro, neztišila v nich závislost na hmotě, neztlumila v nich nízké a prchavé, a nenaučila je naslouchat tajemným souzvukům krásy? Bolest naučila básníky číst v nitru. Bolest osvobodila umělcům krásu ze zajetí hmoty. Bolest je podnítila bojovat o sebe, a když se boj ztišil, našli v sobě skrytý poklad.

Jenže pak je zde utrpení, které přesahuje meze únosnosti. Ovšem kde jsou hranice snesitelnosti utrpení? Nejde jen o ty osobně pocíťované meze utrpení, protože ty jsou u každého jedince jiné, a dají se postupně cvičit a posouvat. V armádách se běžně provádí výcvik některých schopností a sil lidského přežití v krajně těžkých životních podmínkách – za podmínek hladu, zimy, mučení, nelidského zacházení, vystavení elektrickým šokům a digitálnímu zotročování. Skutečné meze únosnosti utrpení jsou dány nenávratným poškozením či zmrzačením těla i psychiky člověka, zkrátka jeho zmrzačením, a posléze smrtí.

Pokud však bolest překračuje meze přirozené snesitelnosti, a nemusí to být jen palčivost tělesného trýznění, ale také třeba až k hranicím umrtvování tlačící propastná opuštěnost či jiná forma psychického utrpení, tak se v ní ocitáš na křížovatce. Tehdy se můžeš svobodně rozhodnout: buď ji zásadně odmítneš jako naprosto nepřijatelnou a nesnesitelnou, a pak ji buď přestaneš snášet a odmítneš ji trpět či podnikneš úsilí pro její zmírnění – lékařsky a jinak, nebo jsi nucen ji snášet a nedokážeš ji odmítnout jako nevyлéčitelnou nemoc nebo trest smrti, a pak si zoufáš nebo si vezmeš sám život, což je nepřirozené, anebo přijmeš takovou zoufale nesnesitelnou bolest společně s Mým křížem, a pak ti otevíráš cestu nadpřirozeného hrdinství. Potěš Mne tímto svým hrdinstvím.

Smysl utrpení je tedy zároveň nadpřirozený. Je zakořeněn v tajemství Mého vykoupení světa smrtí na kříži.

Utrpením můžeš překročit své přirozené meze. Utrpení je jedním z těch bodů, ve kterých je ti určeno, abys překonal sám sebe. Právě k tomu tě jako tvůj ukřižovaný bratr tajemným způsobem zvu.

V tvém utrpení a bolesti je utajena síla k růstu v Mé otčině. Lidé by udělali obrovský skok k Mé vládě na světě, pokud by všichni trpící postižení obrátili své trápení ve společnou touhu po uzrání Mé vlády prostřednictvím sebeovládání. Celý problém spočívá v tom, uvolnit tuto sílu, dát jí zaměření či zapojit ji do spolupůsobení při výstavbě mé vlády ve světě. Tady je zapalovač řetězové reakce lásky, která ohřeje všechny, kdo se chvějí zimou úzkosti a posvítí všem, kdo trpí temným zákalem svých očí.

Třebaže bolest, která tě takto postihuje, může takto působit, není to důvodem k tvé naprosté lhostejnosti a prosté otrlosti vůči utrpení, ani k nezájmu o úlevu v bolesti a o jeho zmírnění, ba dokonce ani k zvrácenému zvětšování tvého utrpení v donucovacím režimu, založeném na názoru, že se jedinečně krajním trýzněním snáže a rychleji dojdeš k dokonalosti.

Přirozeně se musíš snažit o omezení bolesti a utrpení kolem sebe, avšak tak, aby toto omezení bolesti bylo příznakem tvé rostoucí vlády nad prostředím kolem tebe, ale také uvnitř tebe, tedy vnitřním prostředím, totiž sebeovládání.

Vytvoření návyku na lék nebo jednostranné rozvíjení tvého organismu a psychiky směrem k „umělé bezbolestnosti“ by tě však vedlo k celkovému snížení přizpůsobivosti, změkčilosti a přecitlivělosti na bolest. Ostatně i při omezení tělesné bolesti ti vždy zůstává ještě psychická bolest jako úzkost, nejistota, opuštěnost, starost a obavy, které na tebe doléhají tíživěji než tělesná bolest.

Jako tvůj ukřižovaný bratr mám velmi zvláštní vztah k utrpení a bolesti, k hladu i k chudobě. Mírním a odstraňuji bolest a utrpení, sytím hladové, ba odstraňuji i smrt, jak vidíš na případu Lazarově, ale pak dobrovolně podstupuji utrpení duchovní na Olivové hoře, takže se doslova potím krví, ale také posléze snáším tělesné utrpení a bolest jak při zajetí, při mém vyšetřování, bičování, korunování trním, nesení kříže, podstupuji Moje vlastní ukřižování, ba i Mou vlastní smrt. Dokážeš Mne i v tuto chvíli dobrovolně a rád potěšit?

Komunističtí rouhači Mne nechápou, když Mě označují za jejich předchůdce. Stejně tak i jiní představitelé shnilého zlořádu nespravedlnosti vydávají Moje tajemné Tělo, totiž Mou Církev a duchovní řády za nějakou svéráznou policii, která by měla sledovat zajištění trvalosti jejich zlodějského režimu, jako bych se někdy vázal na nějaké mocenské zřízení světa. Podle jejich vůle by měla Moje Církev udržovat zástupy jen ve spokojenosti s jejich nespravedlností, měla by dělat levnější a účinnější četníky, měla by hlásat tupé mlčení a slepou poslušnost stáda vůči dravým vlkům.

Moje poslání je především duchovní. A v tomto ohledu poskytují řešení. Když uznáš, přijmeš a začneš plnit Moje řešení, když mě poslechněš, tak Mne potěšíš a navíc budeš mít nejprostší a nejbezpečnější základ sociálních řešení.

Už ta velká zásada: Co nechceš, aby tobě činili jiní, nečini ty jim. Už tím, že vyzvedám povinnost lásky k bližnímu na všechny lidi, už tím dávám pevný a široký základ pro možné společenské soužití. Jenže Moje poslání je hlubší a dalekosáhlejší, než by bylo poslání společenského reformátora. Přicházím ti dát smysl a cíl jako celému člověku, prostě dát smysl celému tvému životu. Přicházím vrátit původní smysl všem stvořeným hodnotám. Stanovím přesný duchovní směr všemu tvému snažení.

Volám: *Blahoslavení chudí duchem!* Tomuto blahoslavení však porozumíš teprve tehdy, až si vzpomeneš na ostatní Moje slova: *Hleďte nejprve království nebeské... Nepečujte o to, co byste jedli a pili... Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé... Bud'te dokonalí, jako je dokonalý náš Otec v nebesích!*

Přicházím, abych odvrátil tvé oči od země a od těla. Stále a opakovaně volám: Zde není tvůj cíl, neschovávej zlato, nesluž mamonu, protože nemůžeš zároveň sloužit Mně. Nemůžeš současně sloužit Mně a těšit Mne a zároveň sloužit mamonu. Ukazuji ti, že jsi cennější než poklady a rozkoše, neboť to všechno pomíjí a ty přece chceš víc než to, co pomíjí.

Poslechni Můj hlas a neštví se tak šíleně za majetkem, radostmi, často tak pochybnými. Ponoř se do svého nitra a tam hledej pravé bohatství - bohatství pravdy a lásky, vnitřní bohatství, skrytou krásu, ctnosti, podobnost se Mnou bratrským i otcovským, který jsem v nebesích. To Mě nejvíc potěšíš.

Nestačí jen přečkat životní zkoušky a nějak přetrpět bolest s myšlenkou, že všechno přebolí. Vydej se do hlubiny utrpení. Ve chvíli nečekaného utrpení je myšlenka růstu skrze bolest zpravidla nepochopitelná. Už pouhý náznak blížícího se utrpení navozuje hněv a odpor. Ty však přijmi podanou ruku a potěšíš Mne i sebe. Tomáš Bahounek OP

+++

DESATERO A POVĚRA UMĚLÉ INTELIGENCE (3)

NEZABIJEŠ!

Zabijení lidí je odedávna považováno za nepřijatelné ve všech kulturách. Výjimky tvořily a stále tvoří války, dnes často maskované skrytě řízenými přírodními pohromami nebo technicky řízeným vymetením některých skupin a celých národů do velmi odlehle minulosti. V nejširším slova smyslu dané příkázání vybízí obecně k nenásilí, a především zakazuje člověku, že nesmí nutně dělat vše, čeho je schopený. Dějiny ukazují, že technologický pokrok činí násilí a zabijení lidí stále důmyslnější. Nejde jen o genocidu židovského národa nacistickým Německem, nebo pozdější izraelské vyhlazování obyvatelstva Gazy, či dnešní běžné zneužívání biologických technologií k tichému teroru a znetvořování a vyhlazování obyvatelstva očkovacími zbraněmi, klimatickými zbraněmi, až po důmyslné elektromagnetické technologie poškozující a vyhlazující celé populace umělými pohromami v přírodě, proti kterým jsou jaderné zbraně jenom strašicím zbytkem, upomínajícím na zásadně nemorální americké zničení Hirošimy a Nagasaki. Technické vynálezy, usnadňující

člověku pohyb v prostoru, ale i do minulosti, umožňující uvržení celých národů kamsi do neolitu, odhalují, že čím větších hříchů se člověk dopouští, tím větší příležitost poskytuje falešnému vládci světa, dávnému vrahovi, aby umělou inteligencí zahubil celé lidstvo.

Umělá inteligence nesmí mít dovoleno stisknout nukleární tlačítko.

Americký prezident Joe Biden a jeho čínský protějšek, předseda Si Ťin-pching, se 16. listopadu 2024 dohodli, že jaderné zbraně by měli ovládat lidé, nikoli umělá inteligence (UI).

Existuje pro to dobrý důvod, vzhledem k tomu, že obě mocnosti si v oblasti umělé inteligence stále více konkurují, řekl Alexej Leonkov, zkušený vojenský analytik.

„I v tom nejmírumilovnějším scénáři dříve nebo později UI rozpoutá globální válku, ve které většina lidstva zahyne,“ říká Leonkov.

Začátkem roku 2024 výzkumníci z Georgia Institute of Technology, Stanford University, Northeastern University a Hoover Wargaming and Crisis Simulation Initiative vyzkoušeli několik modelů umělé inteligence jako rozhodovacích orgánů ve válečných simulacích. Dospěli k závěru, že umělá inteligence má sklon zahájit závody ve zbrojení a jaderném střetnutí v různých scénářích.

Americká armáda začala používat UI v armádě od roku 2018. Očekávalo se, že by tento nástroj mohl být zapojen do skladby jaderného zastrašování, včetně zpravodajských, sledovacích a průzkumných systémů a dokonce i jaderného velení, řízení a komunikace.

Úřady však brzy pochopily, že umělá inteligence je náchylná k chybám a může být narušena kybernetickými útoky nebo zmatena příchodními protichůdnými daty.

Má také omezení, pokud jde o rozhodování v chaotickém prostředí bojiště. V těchto podmínkách umělá inteligence vůbec nefunguje. Proto je uvádění [UI] do provozu, vzhledem ke všem nedostatkům, které má, čiré šílenství.

Zatímco Američané v rozporu s příkázáním NEZABIJEŠ! ponechávají [UI] právo rozhodovat... Rusové používají umělou inteligenci nikoli jako hlavní a převažující technologii, ale jako pomocnou.

Pentagon však pohansky odmítá příkázání Desatera a plánuje použít UI k vytvoření Deepfakes, tj k vytváření falešného digitálního obsahu pomocí algoritmů strojového učení.

Velitelství speciálních operací USA hledá dodavatele, kteří by vytvořili falešné internetové uživatele, které by lidé ani počítače nedokázali odhalit.

Velení se zajímá zejména o pověřené „řešení“ problému ověřování uživatelů na sociálních sítích, a tak hledá technologii, která dokáže vytvářet sebesnímek a úřední dokumentaci tak, aby tyto kontroly obešla. Jednotky speciálních operací zneužijí tuto schopnost ke shromažďování informací z veřejných online fór.

Speciální operační síly se zajímají o technologie, které dokážou zavádět přesvědčivé fiktivní osobnosti pro použití na úrovni sociálních médií, stránkách sociálních sítí a dalším veřejném obsahu, kde se uživatelé musí představovat jako jedinečná osobnost, která je rozpoznatelná jako člověk, ale v reálném světě neexistuje.

Tyto plány však jsou v rozporu s vyhlášeným stanoviskem vlády USA, protože Federální úřad pro vyšetřování, Americká agentura pro kybernetickou bezpečnost a bezpečnost infrastruktury a Národní bezpečnostní agentura už dříve označily falešné zprávy za hrozbu.

Umělá inteligence má v tomto ohledu bohužel nedozírné možnosti. Je třeba vědět, že umělá inteligence se dříve než komukoli jinému z lidí dostane do rukou ďábla, a tedy bude přednostně zneužívána jako součást zbraní k vojenským účelům. **Tak se stupňuje nárok na soustavné posvěcování umělé inteligence a její stále slavné zaslibování Ježíši Kristu a Matce Boží Panně Marii, protože pouze lidskými prostředky je ďábelské působení nezvládnutelné.** Kdekoli se toto posvěcování umělé inteligence opozdí, velmi to ohrozí další trvání celého lidstva.

To však neznamená, že samotná umělá inteligence zabíjí nebo, že je zásadně škodlivá a člověku nebezpečná. Ve svém pojetí není škodlivá, ale při jakémkoli jejím zavedení a použití v praxi je zásadně škodlivá a člověku nebezpečná. Počítačovní odborníci firmy Cortical Labs postavili biologický počítač CL1 se syntetickou biologickou inteligencí SBI. Obsahuje neurální síť založené na lidských neuronech. Z takových biologických stavebnic CL1 lze postavit síťový bioserver. CL1 bude na trhu letos za cca 35 tisíc dolarů. Nabytí **umělého vědomí a svobodné vůle je ovšem bez Božího vybavení rozumovou duší vyloučené.**

Lidské pokusy o propojení biologických buněk s křemíkovými prvky s cílem vytvořit homunkula jsou běžné v současné temné noci.

Podle inženýrů Cortical Labs se jejich CL1 učí tak rychle a soustavně, že na celé čáře porazí čipy UI na bázi křemíku, používané k trénování dnešních velkých jazykových modelů (LLM), jako je ChatGPT.

Jak uvádí ředitel Cortical Labs Hon Weng Chong, zájemci si mohou koupit buď biopočítač CL1 jako takový anebo si prostě zakoupí čas na organických čipech. To podle Chonga umožní milionům vědců, inovátorů a myslitelů po celém světě využívat potenciál biopočítače CL1.

Biopočítače s mozkovými buňkami mohou přinést revoluci v mnoha odvětvích, včetně vývoje léků, klinických testů nebo aplikací robotické inteligence. CL1 bude běžně dostupný od druhé poloviny roku 2025 asi za 35 tisíc dolarů.

Cortical Labs už testují neurální síťový server se 30 jednotkami CL1. Koncem roku by ho měli připojit k cloudu. Spotřebuje asi 850 až 1 000 W energie a je plně programovatelný. CL1 je údajně přírodnější než dosavadní UI.

Využívá neurony, tedy biologický materiál, i když v podobě kyborga na čipu. /New Atlas 3. 3. 2025/ Je jisté, že jakákoli, i ta nejvyspělejší umělá inteligence zásadně nezůstává sama, neutrální, protože dříve než kdokoli z lidí se jí zmocňuje ďábel, antikrist. Ten bedlivě sleduje její vynalézání a samozdokonalování tak, aby se jí první zmocnil a zneužil jí proti lidstvu. tb

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

POD KŘÍŽEM MŮŽE DUŠE NABÝT SRDEČNÉ LÍTOSTI A SLADKÉHO ODPUŠTĚNÍ

Nuže, vzhůru, duše má! Seber se dokonale, odpoutej se všeho povrchního a ponoř se v tiché mlčení pravého vnitřního života, abys s napětím všech svých sil vyrazil a rozběhl se a ztratil se v širé poušti nekonečného žalu a na vysokých skalách rozjímání o mém utrpení. A abys se srdcem zármutkem naplněným volal přes hory a doly, aby až k nebeským sférám zaletělo tvé volání. Volej hlasem plným vzdechu: „Ó, vy ozvěnonosné skály, širé lučiny a světlé nivy, kdo mi dá moci, aby žhavý plamen mého naplněného srdce a vřící krůpěje mých slz vás vzbudily, abyste mi pomohly oplakávat mé hoře, jež nosím ukryté ve svém bídném srdci! O běda! Můj nebeský Otec mne vyznamenal nade všechna stvoření a vyvolil si mne za milujícího chotě - a já - jsem se mu odcizil. Ó, jaká škoda, ztratil jsem ho, ztratil jsem jedinou vyvolenou lásku! Běda, třikrát běda, běda mému nešťastnému srdci! Ztratil jsem i sebe i veškeru nebeskou slast. Vše, co by mne mohlo oblažit - se v dáli uplynulo. A tak sedím osamocen - neb moji nevěrní milovníci a přátelé - podvodníci - opustili mne v bídě a zbavili mne toho všeho, čím mne obdařila tvá láska. Ach, běda, jak jsem zbaven veškeré cti, radosti a útěchy, neboť vzdech a stesk mi mají být nyní útěchou. Kam se obrátím? Celý svět mne opustil za to, že jsem svou jedinou lásku opustil. Ó, jaká škoda, proč jen jsem to učinil ptá se ona Nešťastná hodina! Pohled'te na mne, podzimní otzúny, pohled'te na mne, pusté trní, vy rudé růže a bělostné lilie, a sledujte, jak hynou, vadnou a usýchají květy, jichž se svět dotkl, jež svět utrhal. Neboť musím nyní zvolna umírat, v tak kvetoucím věku usýchat, tak mlád zestárnout a tak zdrav churavět.

Ale , drahý Pane, to vše, co trpím, je nepatrné proti té okolnosti, že jsem rozhněval tvou otcovskou tvář, neboť to se mi zdá peklem a hořem vše ostatní převyšující. Ach, tys mi s takovou láskou vyšel vstříc, tak něžně jsi mne zval a láskyplně k sobě táhl. a já, běda, na vše jsem zapomněl! Ó, smrti! Ó, srdce lidské, co vše znáš vytrpět! Srdce mé, proč jsi tak kovové, že se nechceš žalem rozskočit? Ach, jaká škoda, cítil jsem dříve jeho milenkou a nejsem ani hoden být jeho pradlenou. Neodvažuji se hořkým studem ani oči pozdvihnout a ústa má musí před ním oněmět v slasti i strasti. Ach, jak je mi úzko v tom širém světě! Ó, kéž bych mohl. milý Bože, být v hustém lese, kde by mě nikdo neviděl

ani neslyšel, a kde bych se mohl po libosti vykřičet, abych tak ulevil ubohému srdci! Neznám lepší lék a útěchu.

Nešťastný hříchu, do čeho jsi mne uvrhl! Běda, falešný světe! Tomu, kdo ti sloužil pěkně ses to odměnil, že musí být navždy na obtíž sobě i jiným! Ó, jak jsou šťastné ony královny - duše, jež zmoudřely cizí škodou, jež si zachovaly svoji dětskou čistotu a nevinnost duše i těla! Jak šťastny jsou, aniž o tom vědí! Ach, čisté svědomí, neobtěžené srdce, ty nevíš o smutném stavu hříšného, obtíženého a tvrdého srdce. Ach, já nešťastná manželka! Jak mi bylo dobře u mého manžela a jak málo jsem to dříve poznala! Kdo mi dá tolik pergamenu, co nebe širé, tolik inkoustu, co skrývá v sobě vod mořská hlubina, a všechna stébla a trávu mi v péra změni, abych mohl vypsát bolest svého srdce a nenahraditelnou ztrátu, jež mi způsobilo odtrhnutí se od mého miláčka? Běda mi, že jsem se vůbec zrodil. Co mi zbývá, než vrhnout se do propasti černého zoufalství!

Věčná Moudrost: Přišel jsem přece pro tebe a pro ostatní hříšníky na svět, abych tě přivedl k svému nebeskému Otcí, a to s takovým leskem a v takové čistotě, jak u tebe nikdy nebylo.

Služebník: Ach, co to zaznívá sladce v mrtvé a zavržené duši?

Věčná Moudrost: Nepoznáváš mne? Proč jsi klesl tak hluboko? Anebo ztratil jsi vědomí nesmírnou bolestí? Milé dítě, to jsem já, něžná, milosrdná Moudrost, jež otevřela bezednou propast milosrdenství, jejíž hloubka i svatým je nedozírná - aby vlídně přijala tebe i jiná kající srdce. Já jsem to, lahodná Moudrost, jež se stala chudou a bídnou, aby ti vrátila tvoji důstojnost, já jsem to, jenž jsem vytrpěl pro tebe hořkou smrt, abych ti život znovu získal. Stojím tu bledý, zakrvácený láskyplný jako kdysi na kříži - kde jsem spočíval na usmířenou přísného soudu Otcova nad tebou. Já jsem to, tvůj bratr, slyš, já jsem to, tvůj drahý! Už dávno jsem zapomenul na vše, čeho ses proti mně dopustil, tak jako by se to nikdy nebylo bývalo stalo, jen když se vrátíš ke mně a Už se ode mne neodloučíš. Obmyj se v rozmilé karmínové krvi pozvedni hlavu, zvedni oči a buď dobré mysli! Na znamení našeho úplného smíření si navlékni snubní prsten, oblékni nejlepší šaty a obuv a přijmi zase krásné jméno mé vyvolené! Sleduj, jak hořce jsem tě vykoupil! Proto též, kdyby byl celý svět ohněm a kdyby uprostřed ležela jen hrstka, neschválil by ji oheň tak brzo, jak při-jme propast mého milosrdenství vracejícího se marnotratného syna.

Služebník: Ó, Otče, bratře můj! Ó, mé vše, to je opravdu je s to potěšit mé Srdce! Jakže, ty chceš ještě poskytnout milost mé ošklivé duši? Ó, jaká milost, jaké nekonečné milosrdenství! Klesám proto před tebou na kolena, nebeský Otče, a z celého srdce Ti děkuji a prosím, shlédni na svého milovaného, jednorozeného Syna, jehož jsi z lásky vydal k těžkému utrpení, a abys zapomněl na mé přečiny, rozpomeň se, nebeský Otče, že jsi dříve přislíbil Noemovi: „Svoji duhu v oblacích ustanovuji, aby byla znamením smlouvy uzavřené mezi mnou a zemí.“ A pohled' nyní, milý Otče, na svého Syna, jak rozpjat visí na

kříži, takže možno sečhný jeho kosti a všechna žebra; Hle, jak ho rudě, zeleně, žlutě zbarvila láska! Pohled' též na krutě napjaté ruce a nohy svého milovaného, jednorozeného Dítěte, i na jeho sličné tělo, tak zkrvavělé a

zmučené, a zapomeň na svůj hněv proti mně! Rozpomeň se, proč se jmenuješ laskavým Pánem, Otcem milosrdenství, než proto, že odpouštíš? Tak zní tvé jméno! Ptám se: Komu jsi dal svoji lásku (totiž svého Syna)? Hříšníkům! Pane, On je můj, On vpravdě mi patří! Vrhám se v objetí jeho roztažených ramenou, objímám ho v hlubinách srdce i duše, a nikdy více v životě ani ve smrti se nechci od něho odloučit. Proto ucti ho dnes na mně a zapomeň milostivě na vše, čím jsem tebe urazil, neboť raději bych smrt podstoupil, než abych tě, Milovaný Otče, znovu těžce urazil. Všechna strast a utrpení, peklo, očistec, to vše neděsí a nebolí mne tak, jako to, že jsem kdy zneuctil a rozhněval tebe, svého Stvořitele, svého Pána, Boha, svého Vykupitele, ach, veškerou svou slast a blaho! Ó, kéž bych mohl celým nebem

vykřiknout a volat ve své bolesti tak, aby se mé srdce v těle rozskočilo na tisíce kousků! A čím více mi odpustíš mé přechy, tím víc mě to bolí, že jsem byl vůči tvé velké dobrotě tak nevděčný.

Ach, věčná Moudrosti, má jediná útěcho! Jak ti mám náležitě poděkovat za tvůj nekonečný dar, že jsi svými ranami, svými bolestmi provedl smíření a zahojil ránu, kterou nikdo z tvorů nemohl vyléčit? Proto, jediná má radosti, pouč mne, jak mám na svém celém těle nosit znamení tvé lásky, jak je mám chovat ve své mysli, aby spatřil celý svět i všechen nebeský sbor, že jsem ti vděčný za tak nesmírné dobro, jež jsi prokázal mé ubohé a ztracené duši, a to pouze ze své nekonečné dobroty.

Věčná Moudrost: Odevzdej mi dobrovolně sebe a vše své tak, aby už nebylo možno navrácení. Ani se netkni ničeho, co ti není nutné. Pak budou tvé ruce opravdu přibity se mnou na kříži. S radostnou myslí se chápej dobrých skutků a neupouštěj od nich! Tak je připoutána tvá levá noha na kříž. Nedej ve vlažnosti usnout svým tělesným i duševním schopnostem, ale ať jsou jako mé ruce napjaty v mé službě. A až onemocníš, bude nutno, aby tvé tělo, právě tak jako božské údy, zemdlelo ve svých cvičeních a při tom abys neměl možnosti vyplnit svých žádostí. A častěji přitiskne tě mnohé, dosud nepoznané utrpení na můj tvrdý kříž, na němž budeš jako já krví zbrcen. Tvé tělesné strádání a ochotné snášení

at' mi vrátí moji krásu, nepohodlí at' poskytněte můj znaveným žádům! Tvé statečné odporování hříchu at' poleví mé zmučené mysli, tvé zbožné srdce at' zmírní moji bolest a tvé planoucí srdce at' zažehne mé milující srdce.

Služebník: Pomoz, věčná Moudrosti, provést mou dobrou vůli podle tvé nejmilejší vůle a k tvé chvále, neboť opravdu je sladké tvé jho a lehké tvoje břímě. To vědí všichni, kteří to zakusili a kteří byli někdy přetížení tíhou hříchů. Sv.Jindřich Suso O Boží moudrosti 5.kap.

+++

KDYŽ SE RUKA K RUCE VINE...

Sdílení Mariina odkazu. Předávání tajemství růžence. Zapojování každého příchozího do účasti na daném tajemství. Důležitost úcty k blahoslavené Panně Marii snadno pochopí ten, kdo uváží, na jaký stupeň důstojnosti a slávy ji postavil samotný Bůh. On ustanovil od věčnosti, aby byla Matkou Vtěleného Slova. Proto ji mezi vším, co krásného je seřazeno ve trojím pořadí přírody, milosti a oslavy, vyznamenal tak, že Církev o ní právě užila slov: *Z úst Nejvyššího jsem vyšla, jako provorozená mezi vším stvořením* (Sír 24,5). Když se prarodiče lidské pokolení provinili hříchem a tento hřích přenesli na veškeré potomstvo jako své dědictví, byla ona určena za rukojmí, že zase nastane mír a spása. - I jednorozený Syn Boží podal své přesvaté Matce neklamné důkazy úcty. Vždyť ji učinil za svého skrytého pozemského života účastnou na obou zázracích, které tehdy vykonal jako první divy: první byl zázrak milosti, kdy způsobil, že při pozdravu Marie zaplesalo dítě v lůně Alžběty; druhý byl zázrak přírody, kdy na svatbě v Káni proměnil vodu ve víno; a když na konci svého veřejného působení založil Nový Zákon a zpečetil svou Božskou Krví, odkázal ji svému milému apoštolu něžnými slovy: *Hle, matka tvá* (J 19,27). A proto my, ač nehodni, zastupujeme na zemi místo i osobu Ježíše Krista, Syna Božího, dokud se radujeme ze světla života, nepřestaneme tuto Matku oslavovat.

Je třeba znovu připomínat a opakovat všem Božím dětem v Kristu Jeho poslední slova, jež k nám vyvýšený na kříž pronesl jako svou závěť: *Hle, matka tvá*. Kež by toto povzbuzení mělo ten účinek, že každý věrný mariánský ctitel si nebude ničeho tolik vážit, takže mu nebude nic dražšího, než aby o něm platila slova, jež Jan napsal sám o sobě: *A učedník si ji vzal k sobě*. (J 19,27)

Proto má každý modlitbou růžence pomáhat sobě i celému Božímu lidu. Zdá se, že se tento způsob modlitby podivuhodně rozšiřuje k oživení ochablé zbožnosti věřících. Krásné chrámy a svatyně Bohorodičky jsou toho svědky. - V měsíci květnu jsme této Božské Matce zasvětili květy, nuže, zasvěcujme jí se zbožnou myslí také na plody bohatý říjen. Sluší se přece obě tyto roční doby obětovat té, která o sobě řekla: *Květ můj přináší ovoce cti a poslušnosti* (Sír 24,23).

Zvláštní společenské zaměření, které je lidem dáno od přirozenosti, se snad nikdy neprojevil tak účinně a nerozšířil tak všeobecně, jako v naší době. Toho

by ovšem nikdo neželel, kdyby to ušlechtilého hnutí přirozenosti nebylo zneužíváno k špatným účelům, kdy se bezbožní lidé seskupují se do různých spolků *proti Hospodinu a proti pomazanému jeho* (Ž 22,2). Díky Bohu, však je možno sledovat i mezi katolíky příčinnost a zájem o zbožné spolky; tyto spolky jsou stále četnější a ve svých společných příbytcích se všichni tak sbližují vztahem křesťanské lásky, že se opravdu dle jména i dle skutků zdají být bratry.

Bez Kristovy lásky se ovšem nikdo chlubit označením bratra ani bratrstvím, jako kdysi Tertulián rozhodně vyjádřil takto: *Jsmo všichni bratry právem jedine matky přírody, ačkoliv jste lidmi v nižším smyslu, poněvadž jste špatnými bratry.*

Tím spíše však zasluhují být nazýváni bratry a jako taková uznáváni ti, kdo uznávají Boha za jediného otce, kteří jsou napojeni jedním duchem svatosti, kteří se z jednoho lůna nevědomosti zrodili k jedinému světlu pravdy. (Apolog.,39)

Z různých pohnutek a různým způsobem se Boží děti sdružují do různých společenství. Mezi těmito spolky neváháme zvláště vysoko vyzdvihnout společenství svatého růžence. Tvar a takřka duše tohoto zařízení je Mariánský růženec.

Každý ví, že modlitba je všem potřebná, ne snad že by jí snad mohly být změněny božské záměry, nýbrž - jak praví sv.Řehoř - *aby si modlící lidé zasloužili modlitbou to, co jim všemohoucí Bůh od věčnosti ustanovil dát* (Dialog, L, 8). Svatý Augustin pak praví: *Kdo se umí dobře modlit, ten umí dobře žít.* Modlitbou si však nejúčinněji vyprošujeme pomoc tehdy, když se veřejně, vytrvale a společně modlíme s jinými, takže tvoříme jeden sbor prosebníků. Jasně to dokládají slova Apoštolských skutků, kde se Kristových učednicích, očekávajících zaslíbeného Ducha svatého, uvádí, že *všichni jednomyslně setrvali na modlitbách* (Sk 1,14). Všichni, kdo se tímto způsobem modlitby řídí, mohou si být docela jisti účinností modlitby.

To platí zvláště o členech růžencového společenství. Poněvadž veřejná modlitba daleko předčí modlitbu soukromou a má větší účinnost, bývalo bratrstvo svatého růžence původně nazýváno *Kající voj modlící se se svatým Otcem Dominikem pod zástavou a ochranou Matky Boží*, protože totiž Písmo sv. a církevní dějiny nazývají Matku Boží přemožitelkou ďábla a bludů.

Mariánský růženec spojuje všechny účastníky tohoto bratrstva společnou vazbou bratrství nebo též jakéhosi obranného společenství, čímž povstává pevný útvar, který je uspořádaný a patřičně vybavený k odrazení nepřátelských útoků, ať zevnitř. nebo zvenčí. Z tohoto důvodu smějí členové tohoto zbožného společenství na sebe vztahovat slova svatého Cypriána: *„Modlíme se veřejně a společně, a kdykoli se modlíme, nemodlíme se za jednoho, nýbrž jeden za všechny a všichni za všichni jednoho, protože celý národ jsme jedno.“*

Ostatně církevní dějiny dokládají moc a účinnost této modlitby: modlí o porážce tureckého vojska v bitvě u Lepanta, jakož i u Temešváru v Uhrách, jakož i o skvělém vítězství u ostrova Korfu.

Na věčnou památku této neobyčejné události ustanovil Rehoř XIII. svátek bl. Panny Marie Vítězné, který pak Kliment XI. označil **růžencovou slavností**, slavící se každoročně v celé Církvi.

Tím, že se tento sbor prosebníků pod praporem Matky Boží znovu pořádá, otevírají se mu nové možnosti, a další čest a sláva.

Sem patří zejména časté připomínání andělského pozdravu po modlitbě Páně, jak je při růženci zvykem. To však není nijak na úkor božské důstojnosti, že bychom snad chtěli naznačovat, že máme spíše důvěřovat pomoci Panny Marie, než Boží moci; chceme tím pouze říci, že ona Boha spíše pohne a nám nakloní. Učení katolické víry nás vede, abychom své modlitby obraceli nejen k Bohu, ale také k andělům a svatým, třebaže různým způsobem; Bůh totiž má být vzýván jako hlavní zdroj všeho dobra, kdežto svatí jako přímlovci.

Svatý Tomáš praví: K někomu se můžeme modlit dvojím způsobem. Předně, aby prosbu víry sám vyplnil, podruhé, když ho žádáme jako prostředníka vyplnění naší prosby. Prvním způsobem se modlíme k Bohu, poněvadž všechny naše prosby směřují k tomu, abychom dosáhli milosti a slávy, jež dává jedině Bůh, dle žalmu: "*Milost a slávu dá Hospodin.*"

Druhým způsobem se modlíme k andělům a lidem, ne aby Bůh naše prosby poznal, nýbrž aby se jejich přímlovou a zásluhou staly naše modlitby účinnými.

A proto čteme ve Zjevení (Zj 8,4): "*Z kadidelnice v ruce anděla vystoupil před Boha kadidlový kouř s modlitbami věřících.*"

Kdo by se však ze všech těch, kteří obývají nebeské příbytky, odvážil soupeřit s milostiplnou Matkou Boží v dosažení milosti?

Kdo vidí jasněji ve věčném Slovu nesnáze, které nás navštíví, co potřebujeme? Komu je propůjčena větší moc pohnout Boha k vyslyšení? Kdo se může měřit s její mateřskou láskou? - Z podstatné příčiny vzýváme blahoslavené nebešťany jiným způsobem, než se modlíme k Bohu, - neboť k Nejvznešenější Trojici se modlíme proto, aby se nad námi smilovala, ale ke svatým, ať jsou to kdokoli, voláme, aby se za nás přimlouvali; avšak vzývání blahoslavené Panny má něco společného s úctou Boží, protože se totiž Církve obrací k ní stejnými slovy, jako k Bohu: Smiluj se nad hříšníky. Členové růžencového společenství si tedy počínají velmi správně, když vplétají tak mnoho andělských pozdravů a mariánských modliteb jako do růžových věnců. Velikost Panny Marie je opravdu tak vznešená, a tak velká je její přízeň, jaké se těší u Boha, že ten, kdo potřebuje pomoc a neobracel by se k ní, podobal by se tomu, kdo by chtěl létat bez křídel.

Zmíněné bratrstvo má ještě jednu přednost, kterou nelze přehlédnout. Kolikrát totiž při modlitbě Mariánského růžence rozjímáme tajemství své spásy, tolikrát takřka soutěžíme ve svatých službách, jimiž bývaly kdysi pověřeny nebeské andělské šiky. Oni svého času zjevovali jednotlivá tajemství, měli na nich velký podíl, pečlivě je plnili, s tváří jednou radostnou, jednou bolestnou, jednou vítězoslavně zářící. Gabriel je poslán k Panně, aby zvěstoval vtělení

věčného Slova. V betlémské jeskyni opěvují andělé velebnost novorozeného Spasitele. Anděl vyzývá Josefa k odchodu s dítětem do Egypta. Anděl přináší útěchu Ježíši, který se z tesknosti v zahradě potil krví. A když zvítězil nad smrtí a vstal z hrobu, zvěstovali to andělé ženám.

Andělé oznamují jeho Nanebevstoupení a předvídají jeho slávu v průvodu andělských kůrů, k nimž on připojí duše vyvolených, a nad které je vyvýšena svatá Boží Rodička.

Tak se hodí na účastníky růžencové modlitby to, co apoštol Pavel řekl novým Kristovým dětem: *Přistoupili jste k hoře Sionu a k městu živého Boha, k nebeskému Jerusalému a k desetitisícům andělů* (Žd 12,22).

A co je více božského, co Bohu milejšího, než spolu s anděli nazírat a modlit se s nimi? Jak pevně smejí doufat a důvěřovat, že jednou budou požívat blažené společnosti andělů v nebi ti, kteří se zde na zemi věnoval jejich službě?

+++

PANNA MARIA NA PERIFERII

NENÍ TO ZJEVENÍ
JE TO JEN MILOSTNÝ OBRAZ
PALLADIUM VEZDEJŠÍ PŘÍTOMNOSTI
KTERÁ JAKO BY USTRNULA
MEZI DAHÝLEM JEŘÁBU
KONSTRUKCÍ STROMU
JEZÍRKEM SE ZATUCHAJÍCÍ VODOU
A TŘESKOTEM NEBE
ROZČÍSNUTÉHO RACKY
S KOPYTY APOKALYPTICKÝCH KONÍ
SMRÁKÁ SE
A DOJEDNOU VIDÍŠ JEN TO
CO JAKO SKUTEČNOST
BYLO ZJEVENO:
PODZIM DO SRDCE PODZIMU
UŠTKNUT MĚDĚNÝM HADEM
JENŽ ZA POKRM
MÁ PRACH VŠELIKÉHO TĚLA...
V NEDALEKÉM PSINCI
VÍTR POZDVIHUJE
LAČNÉ LÁNI PSŮ I FEN
KAREL KŘEPELKA

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI 7

Kdo dělá Boha bezmocným? Snad ďábel? Na ďábla či nepřítele na druhém

konci světa ať svádíme, jako pramáti Eva, ale jsme to my, kdo hadu nasloucháme a pak podle jeho návodu povolujeme svému tělu, aby nám vládlo.

Bůh je bezmocný, jestliže ze svobodného srdce neodpovídáme na jeho lásku. Bůh bere ohled na naši svobodu, protože bez svobody není lásky. Jestliže svobodně celým srdcem odpovídáme na Boží lásku, přičemž v bližním si ji takřka ověřujeme, tedy se pouštíme do lásky k bližnímu, milenecké a vzájemné, rodinné a přátelské, a ocitáme se k vůli tomu v nouzi a v utrpení, potom přichází ke slovu druhá strana - Boží: moc lásky, moc všemohoucího Otce. Pak se totiž všemohoucí Otec, totiž velmoc lásky, postará o to, aby se naše láska šťastně naplnila. začít s láskou - to je náš úkol. Dokonat lásku - to je věc Boží, protože Bůh se z lásky raduje.

K tomu, abychom našli pravdu jakožto Boha, je nevyhnutelnou cestou láska, to znamená nenásilí. Protože však věřím, že cíl a prostředky jsou vzájemně zaměnitelné termíny, neváhám říct, že Bůh je Láska (Gándhí Dopisy do ášramu 129).

„Nenasilí není mnišská ctnost, která má poskytnout vnitřní klid a zajistit individuální spásu. Je to pravidlo chování nutné k životu ve společnosti, protože zajišťuje úctu k lidské důstojnosti a umožňuje, aby věc míru postoupila kupředu, jak si celé lidstvo toužebně přeje“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 161).

K tomu, abychom porozuměli našemu úžasnému Bohu, nemusíme být nějak výjimečně zbožní lidé. Musíme konat jen jediné: vrhnout do lásky k bližnímu, bez rozumování, vstupovat do vzájemnosti a přátelství, pevně a silně, bez špatného svědomí. A jestliže nás potom naše lásky přivádí do nouze a utrpení, smíme se dál radovat a doufat, že Bůh - velmoc lásky - dokoná naši lásku, protože Bůh - Stvořitel - se raduje z lásky! Toto říká Pán Ježíš.

Vím, že nikdy nepoznám Boha, jestliže odmítnu bojovat proti zlu a jít v tomto boji až k oběti“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 110).

Kdo je tedy Bůh? Bůh je ten, jemuž dlužíme tuto naději, zatímco navzájem si dlužíme lásku.

V podobenství o ztraceném a nalezeném synu, snad nejkrásnějším podobenství Ježíšově, se uvádí cosi neslýchaného. Nelze se divit, že se někteří křesťané snažili toto poselství zeslabit nebo dokonce zvrátit. Ježíš chce, abychom v tomto podobenství zakusili, jak s námi Bůh jedná, i když jsme se provinili. Ježíš ukazuje, jak máme při následování Boha jednat mezi sebou, abychom se neprovinili jeden na druhém.

Nepochopení, které se objevuje i dnes: "Slavnost ztracených" - tak by se dalo nazvat toto Ježíšovo podobenství, protože "ztracený" je nejen mladší syn, jak si obvykle myslíme. "Ztracený" je také onen starší syn. A svým způsobem je "ztracený" také onen opomíjený otec. "Ztracení" jsou zpočátku všichni tři - otec i oba synové, protože jsou si tolik vzdálení. Výchozím bodem je tragické neporozumění, jaké se stále děje ze strany lidí vůči Bohu.

Především je tu "ztracený otec": je ústřední postavou podobenství, i když se

třeba na Rembrandtově obraze zdá, že otec je docela zakrýván navracejícím se

synem. Otec zosobňuje lásku, slitování, otevřenost. ALE - a to je drama otce - jeho synové nechápou, že jejich otec je svrchovaně dobrotivý otec, který si přeje jediné: aby jeho synové skutečně a naplno žili. Tak i tento otec trpí a jeho láska je "ztracená" a promarněná, když nenalézá odpověď. Radost by byla celá až tehdy, kdyby si synové všimli: máme skvělého otce, který nám přeje štěstí.

Dále je tu mladší syn: ten je "ztracený" protože špatně hodnotí a doceňuje svého otce. Domnívá se, že v jeho blízkosti nemůže být svobodný a že nemůže uskutečnit sám sebe. nevěří, že mu jeho otec

opravdu přeje život a svobodu. Mladší syn se v tom podobá mnoha křesťanům, kteří si stále myslí, že Bůh je pouze sešňěrovává příkazy a zákazy a nedopřává jim svobodný rozmach. Mladší syn odchází, protože má falešný obraz o otci. Avšak daleko od otce nenachází svobodu, o jaké sní, nýbrž holé NIC.

Nakonec je tu starší syn, který zůstává doma, čili ten, který je tzv.hodný. Říkám tzv.hodný, protože takový byl možná z poslušnosti, ale možná proto, že byl zbabělý zápecník, a neměl dost kuráže a odvahy jít do světa a objevovat něco jiného, než to, co znal z domova. Také on je "ztracen", protože nezná dobře srdce svého otce. On si myslí, že si lásku svého otce musí zasloužit. Neumí si vůbec představit, že jeho otec ho miluje bez podmínky. Toto groteskní nedorozumění s ním dodnes sdílejí mnozí křesťané. Vztah staršího syna k otci je určován pojmy jako jsou výkon - odměna,

dal - má dáti, otcova láska se musí odpracovat nebo koupit.. OTEC odpovídá: Synu, ty jsi celý čas u mě, co je mé, je i tvé, pojď' dovnitř, podej svému bratru ruku. Raduj se s námi. Najednou se tu žádá od staršího bratra mnoho: má podat ruku svému bratrovi, který se po rozmařilém životě vrátil domů, uznat ho za bratra, radovat se společně s ostatními. Jestli to udělal, nevíme. Jisté je, že v uznání svého bratra bez závisti spočívá spása staršího bratra, údajně hodného či spravedlivého. Ukazuje nám to také Kniha zjevení (Zj 12,7-9).

12 7 I nastala válka v nebi: Michael a jeho andělé se postavili do boje s drakem; a drak bojoval i jeho andělé. 8Ale neměl síly a nebylo již pro ně místa v nebi. 9Ten veliký drak, starý had, který se nazývá d'ábel a satan a svádí celou zemi, byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

Michael, kterého přednostně znázorňuje sestra Veronika III.OP, je ochránce nového Božího lidstva. Pán Ježíš už zvítězil nad satanem svým křížem. Michael s anděly na základě tohoto Kristova vítězství bude chránit Církev proti satanovi.

Výjev nám přibližuje boj s drakem. Pro zdůraznění úpornosti a rozsahu boje je všechno podtrženo zrcadlovým zdvojením téhož zápasu, neboť i Kniha Zjevení svědčí o andělech v množném čísle. Optimismus výjevu je dán už tím, že dobří andělé jsou nahoře a mají stále vrch nad zlými silami, které jsou sraženy dolů. Dábelský netvor míří k svému západu, kdežto východní Jitřenka míří k svému rozvoji. Je pro nás povzbuzující, že zlo nemůže absolutně zvítězit nad dobrem, že se boj vede už odedávna, a že máme ve svém pozemském boji se zlem mocné spojence v nebi. Také my vedeme duchovní boj, ale nejsme na to sami, nýbrž máme na pomoc Královnu andělů, svatého Michaela, svého strážného anděla, ale především samotného Beránka. Jedině s jeho milostí zvítězíme. Tomáš Bahounek OP

+++

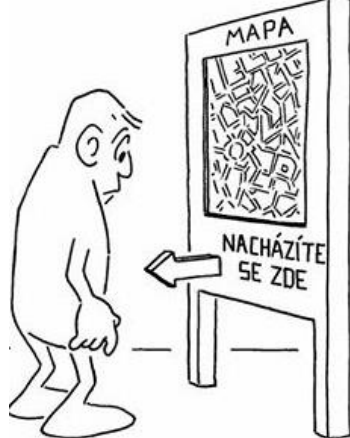
GOLGOTA

DLOUZE ZACHVÍVÁ SE
SETRVÁVÁNÍ OCTOMILEK
NAD PODZIMNÍM OVOCEM
PODLE ŽÍHÁNÍ JEJICH KŘÍDÉLEK
URČOVALY SE
ZÁKONY DĚDIČNOSTI
TAM, KDE ŠÍLENÝ OPAT
NEVYSTAČIL SI JIŽ S HRACHEM
HRACHOVÉ ZRNKO
JE PRÝ TŘEBA POLÍBIT —

JAKO BY ÚČTA
MOHLA MÍT ÚSTA I TAM
KDE MLČENÍ
NACHÁZÍ ATRIBUTY UMUČENÍ...
HRST PRACHU
PRACHEM
PŘIBITA BYLA NA DŘEVO
A HLÍNA ZEMĚ ZACHVÍVÁ SE KŘÍŽEM
JAK SLOUP OCTOMILEK...
KOPEC NA OBZORU
PŘED HORIZONTEM STÁVÁ SE HOROU...

Karel Kiepelka

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP

Br. Patrik M. Raději desátek.

Je smavý jarní den. Dubnové slunce se vyhupuje den co den výše na obloze a dychtivě odsává poslední vlhkost po dlouhé zimě, jako by chtělo dohonit březnové zpoždění.

Okresní silnice ožívuje dvakrát denně smíchem hloučku přespolních studentů, docházejících ze vsi do města do gymnasia. Je jich v nižších třídách pět z téže vsi.

Hoši nechodí vždycky ze školy pohromadě. Jožka leckdy předhoní své loudavější kamarády, aby doma rodičům pomohl v nějaké drobnější práci a tak jim ulehčil tíži oběti, že ho dávají studovat. Ostatním trvá hodinová cesta třeba dvě hodiny i déle jejich rodiče na to nehledí.

Jožku to ostatně nijak nemrzí, když cestou mezi poli osamotní. Naopak, je mu to vhod. V jedné ruce knihy, druhá pouští zvolna a nenápadně zrnka růžence. „Kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla.“ To je tento měsíc Ježkovo tajemství je členem Živého růžence, a to i s matkou od loňska, kdy u nich konali misie bílí Otcové dominikáni. Jak živě se na ně pamatuje! Zvláště jedna myšlenka mu utkvěla hluboko v duši z jejich nadšených kázání: Není větší radosti pro člověka, než působiti radost Matce Boží a naší a jejímu Synu, působiti jim ji svým životem a stálým stykem s nimi v modlitbě svatého růžence. A Jožkova čistá chlapecká duše již zkusila, že je to pravda.

Dnes si Jožka nechával svůj desátek rovněž na cestu ze školy a těšil se, že nezůstane při jednom vždyť je den Panny Marie, je sobota. Půjde sám napřed, i kdyby ho druhové neví jak zdržovali.

Ostatně poslední dobu se Jožka cítí k svým druhům čím dál méně přitahován. Pravda, neubližují mu, ale chovají se jaksi jinak než dosud. Už nejsou tak upřímní a bezelstní, jsou plašší. A slyší od nich poznámky, které mu nahánějí krev do tváří, které urážejí do hloubi duše jeho stud. Je to asi odtud: příliš se lepí na jednoho městského spolužáka, který ve své rozvrácené rodině

nepochyť nic dobrého, a získává si důvěřivými dárky. Jeník je však veden svou zbožnou a jemnou matkou k posvátné úctě k tajemstvím lidského života a zrození, takže lehké slovo o těch věcech jej udeří do tváře jako hrubý políček. Přesto že se jeho vznětlivý otec neštítí častého zvykového klení, neměl dvojsmyslný vtip v jejich domě nikdy místa. A to klení vyváží matka svou tichostí.

„Pojď dneska s námi, Jožko, zve ho tajemně jeden z druhů, sotva se vyrojili ze školních vrat. „Máme ti dnes zajímavou knihu, obrázkovou to se panečku doviš věcí! A je sobota, nemáš snad naspěch ...“

„Hleďme, pěknou knihu z knihovny?“ táže se nevinně Jožka.

„Ne, od kamaráda.“ -

„Dnes nepůjdu, mládenci, díky za pozvání. Chci být právě co nejdřív doma. Na shledanou v pondělí.“ Jožka zčerstva vyrazil. A svíraje v kapse růženec, myslel si: „To byste mi, hoši, museli přijít s knihou ještě napínavější a víc poučující o životě než tahleta v mé kapse.“

... Ježíš, kterého jsi, Panno, v chrámě našla.

Jožku pojímá zvláštní úzkost. Ta dnešní kniha bude jistě od nešťastného chlapce, který kazí své spolužáky. Svátá Maria, Matko Boží, maticko moje, když jsi mne jednou našla v chrámě při svatém křtu a přijala mě za syna, ať se ti už v životě nikdy neztratím, protože to už bych nebyl „v tom, co je Otce mého“, nýbrž v chrámě tvého odvěkého nepřítele ... A slituj se i nad mými kamarády a pros v nebi za ně, zvláště dnes, v tuto chvíli... . Ježíši, Maria, Josefe, vám daruji srdce své i duši svou! -

V příštích měsících pozoroval Jožka s hrůzou u svých čtyř spolužáků změnu. Jako by je nahlodával červ. Studovali rok od roku slaběji; tři nedostudovali vůbec, čtvrtý jen taktak. Dal se do nich červ to sobotní odpoledne, kdy jim záluďná nepřítelkyně-kniha „otvírala oči“? Kdož to ví, snad to byla návnada pasti, snad to byl teprve začátek.

Jožka se však přimyká ke své Královně posvátného růžence čím dál dětinněji. A ona zase obracela jeho oči čím dál častěji k dvěma věžím dominikánského kláštera v jejich městě, tak oslnivě zářícím ve žhavém srpnovém slunci, když k nim zdvíhal oči od žňové práce.

Až přitáhly Jožku nadobro. -

Vytrvá, bude knězem? Bude misionářem, bude budit lásku k růžencové Královně v mladých duších, jako se toho dostalo jemu?

(Růže dominikánská č.4. Duben 1940, roč.54)

+++

